

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **BIKE PARK, z. s.**
sídlem Potocká 58/7, Brno
zastoupeného advokátem Mgr. Janem Pořízkem
sídlem Kováků 554/24, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2017, č. j. JMK 146651/2017, sp. zn. S-JMK 111680/2017 OD

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Městského úřadu Slavkov u Brna, Odboru stavebního úřadu, územního plánování a životního prostředí, silničního správního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 7.

2017, č. j. SU/29710-17/5673-2017/Hro. Tímto usnesením správní orgán I. stupně rozhodl o tom, že žalobce není účastníkem řízení o vydání stavebního povolení na stavbu „*Vážany nad Litavou - obnova propustku pod účelovou komunikací na p. č. 1452, 2107 a 1618*“ v kat. území Vážany nad Litavou.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že jeho vlastnické právo nebude prováděním předmětné stavby přímo dotčeno. V podané žalobě zdůraznil, že od počátku namítal znemožnění užívání pozemku v jeho vlastnictví (parc. č. 1854/1 v kat. území Vážany nad Litavou), k němuž dojde zamezením příjezdu k pozemku v důsledku předmětné stavby, přičemž nepochybně bude žalobce dotčen více než vlastníci ostatních okolních pozemků. Tyto pozemky jsou totiž určeny k zemědělské výrobě, k jejich užívání není nezbytný příjezd v průběhu celého roku. Naopak žalobce musí mít příjezd k jeho pozemku zajištěn po celý rok, a to jak za účelem provádění terénních úprav, tak za účelem ochrany jeho majetku, který se v areálu staveniště na jeho pozemku nachází. K pozemku žalobce však žádná jiná pozemní komunikace, kterou by mohl využít, nevede. Tvrzení žalovaného, že žalobce může získat povolení k vjezdu na pozemní komunikace, na nichž jsou umístěny zákazové dopravní značky, je dle žalobce toliko spekulací, neboť na povolení vjezdu není žádný právní nárok.
3. Dle žalobce je nezbytné vykládat ustanovení § 109 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), extenzivně, a to zejména v projednávaném případě, kdy stavební úřad vycházel z nesprávného právního názoru, že ve věci nebylo nutné vést územní řízení. Žalobce se tak nemohl dosud vyjádřit k otázce, zda je propustek vůbec potřebný, a k parametrům pozemní komunikace po jeho provedení.
4. Zejména však žalobce zdůraznil, že účastenství ve stavebním řízení zakládá možnost přímého dotčení vlastnického práva, nikoli jeho dotčení. Z tohoto důvodu označil za irelevantní tvrzení žalovaného, že omezení přístupu nebude vyvoláno samotnou stavbou, ale až případnou uzavírkou uvedené pozemní komunikace. K tomu žalobce odkázal na ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), které pevně stanoví okruh účastníků řízení o uzavírce a objízďce, přičemž v tomto případě se postavení účastníka nijak neodvíjí od dotčení práv uzavírkou pozemní komunikace.
5. V souvislosti s námitkou rozdílného přístupu správního orgánu I. stupně k vlastníkům jednotlivých pozemků při přiznávání postavení účastníka řízení žalobce poukázal na ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), které nehovoří o účastnících řízení, ale dotčených osobách. Při zkoumání toho, kdo je účastníkem řízení proto musí správní orgán ustanovení přiznávající postavení účastníka vykládat a aplikovat u všech osob stejně. V opačném případě by jeho postup odporoval zákonu. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové usnesení zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný předně vyjádřil nesouhlas s podanou žalobou a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém řádně zdůvodnil, proč žalobce není účastníkem

předmětného stavebního řízení. Žalovaný byl přesvědčen, že tvrzení žalobce je neopodstatněné, neboť žalobce ke svému areálu může přijet nejen po pozemní komunikaci, na níž bude realizována výstavba propustku, ale i po jiných pozemních komunikacích, např. po pozemní komunikaci nacházející se na pozemku parc. č. 2110, která se v obci Vážany nad Litavou napojuje na silnici č. III/4195, a to i nákladními vozidly, jejichž okamžitá hmotnost nepřesahuje 9 t. Tvrzení žalobce, že příjezd po ostatních komunikacích je znemožněn jejich faktickým stavem žalovaný považoval za nepodložené. Žalovaný odkázal rovněž na ustanovení § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a doplnil, že předmětná komunikace vznikla dříve než sportoviště žalobce a byla určena pro provoz zemědělské techniky. Žalobce tedy komunikaci neužívá k určenému účelu, ale jako přístup ke svému areálu nákladními vozidly o hmotnosti nad 9 t po cestách, které k tomu nejsou vhodné.

7. K tvrzení žalobce o rozdílném přístupu žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně nepřiznal postavení účastníka řízení ani jiným vlastníkům pozemků, kteří by potenciálně mohli předmětnou cestu užívat. Proto v daném případě nelze hovořit o diskriminaci. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

8. V doplňujícím procesním podání ze dne 12. 12. 2019, jímž žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě je uvedeno, že předmětné stavební řízení bylo ukončeno rozhodnutím Městského úřadu Slavkov u Brna ze dne 4. 8. 2017, č. j. SU/38908-17/477-2017/Hro, jímž byla stavba povolena a které pro nezákonné zamítnutí odvolání jiného účastníka řízení nabylo právní moci. Žalovaný po posouzení tohoto odvolání jako podnětu k provedení přezkumného řízení stavební povolení zrušil. Obec Vážany nad Litavou jakožto stavebník se proti rozhodnutí žalovaného odvolala. Žalobci není známo, že by o tomto odvolání již bylo rozhodnuto. Pokud přezkumné řízení (jeho odvolací fáze) běží, žalobce by nebyl napadeného rozhodnutí byl jeho účastníkem. Žalobce zopakoval argumentaci týkající se existence pouze jediné přístupové cesty k jeho pozemku a dále doplnil, že dosavadní zkušenosti s prováděním stavby ukazují, že stav bude trvat nejméně rok. Před zrušením stavebního povolení byla stavba prováděna takřka půl roku a kromě vyhloubení výkopu přes přístupovou komunikaci se nic „nestihlo“. Tvrzení žalovaného o tom, že veškeré komunikace, včetně komunikace předmětné, jsou nevhodné pro pojezd těžkých kamionů, není relevantní; žalobci není známo, že by po nich kamiony, tedy jízdní soupravy nákladního automobilu s návěsem s celkovou hmotností nad 12 tun jezdily. Žalobce pro výkon svého vlastnického práva potřebuje zajistit příjezd nákladních automobilů. To, že i s nákladem jejich hmotnost přesahuje 9 tun, je tohoto typu vozidla samozřejmá. Pouze na komunikaci na pozemku p. č. 2110 nesmí podle na ní umístěné dopravní značky vjíždět vozidla, jejichž okamžitá hmotnost přesahuje 9 tun. Ostatní pozemní komunikace jsou osazeny dopravními značkami zakazujícími vjezd všech motorových vozidel, příp. na ní bývá ještě umístěna pevná překážka. Není pravdou, že by na přístupové komunikaci byl díky činnosti žalobce zničen propustek. Ten totiž nikdy neexistoval. Přístupová komunikace byla několik měsíců překopána, přestože výstavba nového propustku by byla otázkou několika dnů. Překopání komunikace bylo odůvodněno archeologickým nálezem z mladší doby železné a starší doby římské v místě výkopu. Je tedy zřejmé, že kdyby se v minulosti v daném místě stavěl propustek nebo se prováděly jakékoliv jiné práce spojené s větším zásahem do terénu, tyto artefakty by byly nalezeny nebo zničeny. Cílem uvedené akce je přerušit přístupovou komunikaci a

znemožnit žalobci příjezd k jeho pozemku. Nešlo o provedení stavby, ale o co její nejdelší „provádění“. Pokud by záminkou měla být výstavba nového propustku, musela by obec Vážany nad Litavou získat územní rozhodnutí. Žalobce se pokusil získat alespoň podklady pro rozhodnutí, z nichž by neexistence údajně obnovovaného propustku byla zřejmá, a to cestou nahlédnutí do správního spisu, přičemž taková žádost byla zamítnuta. Nesmyslné je i tvrzení, že by přístupová komunikace nebyla určena či vhodná pro provoz vozidla s okamžitou hmotností nad 9 tun. Sám žalovaný uvádí, že komunikace je určena pro provoz zemědělské techniky, ovšem tato zcela běžně přesahuje hmotnost 9 tun (tuto hranici ostatně atakuje a v některých případech i přesahuje hmotnost prázdných zemědělských návěsů za traktor). Přístupová komunikace je jedinou pozemní komunikací, po které mohou po pozemku žalobce přijet nákladní automobily a je i jedinou celoročně sjízdnou pozemní komunikací, po které k tomuto pozemku mohou přijet i jiná motorová vozidla. Překopáním této komunikace je prakticky znemožněno užívat žalobci pozemek k účelu určenému souhlasu Městského úřadu Slavkov u Brna (zřízení sportoviště). Řádně povolená stavba, resp. terénní úpravy na pozemku žalobce nebyla doposud ukončena jen v důsledku nezákonných rozhodnutí a dalších postupů Městského úřadu Slavkov u Brna, žalovaného a obce Vážany nad Litavou a jejich orgánů. Nebýt soustavné nezákonnosti jejich postupů, sportoviště by již dávno bylo dokončeno a mohlo sloužit veřejnosti. Žalobce připomněl, že veřejně přístupná účelová komunikace na rozdíl od ostatních komunikací nevzniká na základě rozhodnutí silničního a správního orgánu, ale naplněním jejich znaků. Žalobce dále poukázal na rozsudky zdejšího soudu č. j. 64 A 3/2012 – 172 a č. j. 67 A 5/2017 – 279, jimiž soud rozhodnutí omezující veřejný přístup na předmětnou komunikaci zrušil. Možnost domoci se až ochrany např. proti opatření obecné povahy o stanovení přechodné úpravy provozu nepostačí. Při jeho vydání se totiž již nebude posuzovat účel omezení provozu, ten bude závazně stanoven územním rozhodnutím či stavebním povolením. Žalobci je však takováto obrana znemožněna. Jediným rozhodnutím, které bránilo provozu a jehož zrušením bylo možné tuto překážku odstranit, bylo stavební povolení, a to až do jeho zrušení, po němž byl výkop zahrnut. Jeho zrušení mohli dosáhnout jen účastníci stavebního řízení, přičemž žalobce svá práva hájit v jeho rámci nemohl. Žalobce byl diskriminován, neboť mu na rozdíl od jiných subjektů nebylo přiznáno postavení účastníka předmětného řízení.

V. Jednání před soudem

9. Žalobce i jeho zástupce se z jednání nařízeného na 23. 1. 2020 omluvili. Zástupce žalovaného setrval na svém procesním stanovisku uvedeném ve vyjádření k žalobě. Soud k důkazu provedl žalobcem navržené listiny. Jedná se o výpis z katastru nemovitostí týkající se vlastnictví pozemku p. č. 1854/1 v k. ú. Vážany nad Litavou (ze dne 21. 11. 2016), výpis ze spolkového rejstříku žalobce, mapový podklad areálu sportoviště a jeho okolí včetně vyznačení příjezdových tras a fotografií komunikací (č. l. 23 soudního spisu), tři fotografie možných příjezdů na pozemky žalobce s omezujícími dopravními značkami (č. l. 24 – 26 a 91 – 95 soudního spisu), dopis Muzea Vyškovska, p. o. zástupci žalobce ze dne 13. 11. 2017, smlouvu o provedení záchranného archeologického výzkumu uzavřenou mezi obcí Vážany nad Litavou a Muzeem Vyškovska ze dne 25. 9. 2017, emailovou korespondenci Muzea Vyškovska starostovi obce Vážany nad Litavou ze dne 9. 10. 2017, týkající se archeologických nálezů na předmětné stavbě, dvě fotografie zachycující překopání příjezdové komunikace (č. l. 99 a 100 soudního spisu) a tři prospekty zemědělské techniky s daty o jejich hmotnosti (kombajn, traktor a návěs – č. l. 111 – 115

soudního spisu). Soud dále provedl důkaz jím zhotovenými mapovými podklady získanými z aplikace www.nahlizenidokn.cuzk.cz-mapy, ortofotomapy a informace o pozemku (č. l. 127 - 137 spisu), fotografií vjezdu na silnici umístěnou na pozemku p. č. 2110 v k. ú. Vážany nad Litavou, ze směru od obce Vážany nad Litavou (č. l. 138 soudního spisu) a rozhodnutím Městského úřadu Slavkov u Brna, Odboru stavebního a územně plánovacího úřadu ze dne 30. 7. 2015, č. j. SU/16283-15/4529-2011/SV (č. l. 139 soudního spisu), jenž předložil žalovaný.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou.
11. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Předmětem sporu v nyní posuzované věci je, zda žalobce měl být účastníkem stavebního řízení o stavbě s názvem „*Vážany nad Litavou - obnova propustku pod účelovou komunikací na p. č. 1452, 2107 a 1618*“ v kat. území Vážany nad Litavou.
13. Podle ustanovení § 109 písm. e) stavebního zákona (ve znění účinném po 31. 12. 2012) je účastníkem stavebního řízení vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Stavební zákon podmínil účastenství ve stavebním řízení splněním dvou podmínek, které musí být splněny současně. První podmínkou je vlastnictví sousedního pozemku nebo stavby na něm a druhou podmínkou možnost přímého dotčení vlastnické práva prováděním stavby. Zároveň je však nutno podotknout, že k závěru o účastenství osoby postačí pouhá možnost dotčení jeho práv. To, zda skutečně k dotčení dojde, či nikoliv, je až předmětem meritorního posouzení ve stavebním řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS, všechny dále uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).
14. Otázkou výkladu tohoto ustanovení stavebního zákona, ve znění účinném po 31. 12. 2012 se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 9 As 324/2016 - 52 (soud posuzoval druhostupňové odvolací rozhodnutí, které zamítlo v odvolání tamější žalobkyně jako nepřipustné proti stavebnímu povolení s tím, že tamější žalovaný shledal, že žalobkyně nemohla být prováděním navržené stavby přímo dotčena na vlastnickém právu k pozemkům či stavbám na nich, tudíž nebyla účastníkem řízení) mj. dospěl k závěru: „[46] *S krajským soudem lze souhlasit v tom, že pro hodnocení, zda žalobkyni svědčilo účastenství ve stavebním řízení, bylo podstatné, zda provádění stavby se může přímo dotknout vlastnického práva k pozemku žalobkyně nebo jejím stavbám na nich, nikoliv však to, zda umístěním navrhované stavby nebo jejím provozem po dokončení může být žalobkyně přímo dotčena na vlastnickém právu ke svým nemovitostem. Krajský soud má pravdu v tom, že přímé dotčení umístěním sousedních nemovitostí stavby či jejím provozem by bylo důvodem účastenství v územním řízení.*“ V rozsudku ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As

328/2016 – 96, Nejvyšší správní soud vyslovil mj. závěr, že „prováděním stavby je třeba rozumět samotnou stavební činnost v úzkém smyslu, tj. výstavbu, přičemž možnost přímého dotčení záleží na okolnostech individuálního případu, s přihlédnutím k povaze zamýšlené stavby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 9 As 324/2016 – 52)“.

15. V rozsudku ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 As 10/2013 – 58 k výkladu ust. § 109 odst. 1 písm. e) Nejvyšší správní soud uvedl, že „... je třeba zdůraznit, že podle ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, byl účastníkem stavebního řízení vlastník sousedního pozemku, nebo stavby na něm, mohlo-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno. Teprve s účinností od 1. 1. 2013 došlo ke změně citovaného ustanovení, které nyní stanoví, že účastníkem stavebního řízení je vlastník sousedního pozemku, nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Teprve od 1. 1. 2013 tedy může přímé dotčení vlastníka spočívat pouze v „provádění stavby“, nikoliv v „dotčení stavbou“. Před tímto datem mohlo docházet k „dotčení stavbou“. Stavební zákon přitom stavbu nedefinoval jako činnost, nýbrž jako výsledek této činnosti. Podle ust. § 2 odst. 3 stavebního zákona se totiž stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebnětechnické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Lze tedy s ohledem na výše uvedené dospět k závěru, že k dotčení vlastníka sousedního pozemku či stavby na něm mohlo podle právní úpravy platné a účinné v době rozhodování správních orgánů docházet nejen samotnou (vý)stavbou, ale i jejími důsledky, resp. užíváním stavby. V daném případě tedy i k dotčení stěžovatelů ve smyslu ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona mohlo dojít jak stavební činností při realizaci stavby komunikace, tak i jejím budoucím užíváním. Stěžovatelé proto mohli být dotčeni na svých právech nejen hlukem a prachem z výstavby komunikace, nýbrž i hlukem a prachem z následného užívání komunikace...“. Na základě posouzení nyní projednávané věci Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že v rámci správního řízení ani v řízení před soudem nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by vedly k úvaze o možném dotčení žalobce prováděním předmětné stavby.
16. Pojem „přímé dotčení vlastnického práva“ je v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011 - 85, a ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 - 111) konstantně vykládán jako změna poměrů v lokalitě vyvolaná zamýšlenou stavbou, která má (negativní) vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013 - 25, publ. pod č. 2932/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 As 10/2013 - 58).
17. Pojem „sousední pozemek“ je třeba vykládat tak, že se nejedná pouze o pozemek mající společnou hranici s pozemkem, na kterém má být stavba umístěna a realizována. Sousedství je třeba chápat širěji, neboť stavby se neprojevují jen v hranicích stavebního pozemku (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 As 101/2014 - 98).
18. V nyní souzené věci správní orgán I. stupně posoudil dotčenost vlastnického práva žalobce záměrem stavby a konstatoval, že žalobce není vlastníkem sousedního pozemku a současně nedojde k přímému dotčení jeho vlastnického práva. Měl za to, že žalobce má

možnost příjezdu k pozemku parc. č. 1854/1 v kat. území Vážany nad Litavou prostřednictvím jiných komunikací, přičemž existují minimálně dvě alternativy, a to jižní přístup od obce Vážany nad Litavou a východní přístup od státní silnice č. I/54. Žalovaný se s posouzením správního orgánu I. stupně ztotožnil. V napadeném rozhodnutí s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu doplnil, že žalobce může být stavbou dotčen, avšak toto dotčení nelze považovat za přímé, neboť k jeho pozemku vedou i jiné pozemní komunikace a žalobce může získat povolení k jejich případnému užívání po dobu provádění stavby. Omezení přístupu nadto dle žalovaného nebude vyvoláno samotnou stavbou, ale až případnou uzavírkou pozemní komunikace. Z těchto důvodů žalobci právo na účast v řízení správní orgány nepřiznaly.

19. Z projektové dokumentace a z obsahu správního spisu vyplývá, že předmětem stavebního řízení je obnova propustku pod účelovou komunikací na pozemcích parc. č. 1452, 2107 a 1618 v kat. území Vážany nad Litavou. Podle odůvodnění rozhodnutí o povolení stavby (rozhodnutí Městského úřadu Slavkov u Brna, Odboru stavebního úřadu, územního plánování a životního prostředí ze dne 4. 8. 2017, č. j. SU/38908-17/4777-2017/Hro) měl být původní propustek vybudovaný bývalým JZD zničen častým přejížděním zemědělských strojů a jeho zbytky byly patrně odstraněny nebo přesypány při rozšíření tělesa účelové komunikace. Obnova propustku měla být provedena pro odvedení dešťových vod ze silničního příkopu účelové komunikace, která v území působí jako hráz, do retenčního vsakovacího prostoru.
20. Dle žalobce je v daném případě jeho vlastnické právo přímo dotčeno prováděním stavby tak, že předmětná stavba má být realizována na pozemní komunikaci, jež je jedinou příjezdovou cestou k pozemku v jeho vlastnictví, kterou lze k určeným účelům užívat. Prováděním stavby tedy bude žalobci zcela znemožněno užívání pozemku.
21. V odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí ze dne 3. 7. 2017, č. j. SU/29710-17/5673-2017/Hro, žalobce uváděl, že jedinou pozemní komunikací umožňující přístup k jeho pozemku je veřejně přístupná účelová komunikace nacházející se mimo jiné na pozemcích parc. č. 1647, 2093, 2107 a 2108 v kat. území Vážany nad Litavou, která se napojuje na silnici č. III/4194 (tj. pozemní komunikace, na níž má být prováděna předmětná stavba). Na ostatních pozemních komunikacích umožňujících přístup k areálu žalobce byl omezen veřejný přístup, a to na veřejně přístupnou účelovou komunikaci nacházející se mimo jiné na pozemku parc. č. 1353/5 v kat. území Nížkovice umožňující přístup ze silnice č. I/54 byla umístěna dopravní značka B1 - zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech s dodatkovou tabulkou E13 s textem „*vjezd na povolení obce Nížkovice*“; na obou koncích veřejně přístupné účelové komunikace nacházející se mimo jiné na pozemku parc. č. 1495/130 v kat. území Koberžice u Brna umožňující přístup k areálu žalobce od silnice č. III/4199 byla umístěna značka B1 - zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech s dodatkovou tabulkou E13 s textem „*vjezd na povolení obce Koberžice u Brna*“; na místní komunikaci na pozemku parc. č. 2110, která se v obci Vážany nad Litavou napojuje na silnici č. III/4195, byla ve směru k areálu žalobce a v opačném směru v místě křížení této komunikace s veřejně přístupnou účelovou komunikací na pozemku parc. č. 2109 vše v kat. území Vážany nad Litavou umístěna dopravní značka B13 - zákaz vjezdu vozidel, jejichž okamžitá hmotnost přesahuje 9 t s dodatkovou tabulkou E13 s textem „*vjezd na povolení obce Vážany nad Litavou*“. V předmětném odvolání žalobce rovněž uvedl, že pozemek v jeho vlastnictví spolu s ostatními plochami je určen podle územního plánu obce Vážany nad Litavou k využití pro sport a rekreaci, přičemž déle jak 15 let je tato

plocha užívána jako sportoviště – dráha pro motocyklové a cyklistické sporty. S odkazem na konkrétně uvedené souhlasy s ohlášenými terénními úpravami žalobce dále uváděl, že je oprávněn na svém pozemku provádět terénní úpravy těmito opatřeními povolené. Žalobce rovněž zmínil, že Obecní úřad Vážany nad Litavou opatřením obecné povahy ze dne 31. 1. 2012 povolil omezení provozu, resp. veřejného přístupu na účelovou komunikaci spočívající v umístění dopravní značky B13 – Zákaz vjezdu vozidel, jejich okamžitá hmotnost přesahuje 9 tun a dodatkové tabulky E13 s textem „Na povolení obce Vážany nad Litavou“. Proti uvedenému opatření obecné povahy se bránil spolek SVS Delta racing team, přičemž krajský soud jeho návrhu vyhověl (řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 64 A 3/2012 – pozn. soudu). Žalobce namítal, že jelikož je pozemek v jeho vlastnictví oprávněn užívat provádění terénních úprav na něm a následně k provozování dráhy pro motocyklové a cyklistické sporty, je nezbytné na pozemek dodávat materiál určený k provádění terénních úprav, tedy zeminu a recyklát, příp. dopravit stavební stroje jako buldozery či nakladače apod. K užívání pozemku je proto nezbytné zajištění příjezdu nákladních automobilů k němu. Bez příjezdu těchto nákladních automobilů nelze ostatně užívat ani samotnou dráhu. Žalobce tedy namítal, že pozemek v jeho vlastnictví nelze bez příjezdu nákladních automobilů užívat řádně povoleným způsobem. Žalobce v odvolání také uváděl, že pokud jde o případné povolení výjimek obcí, pak před každým vjezdem si vlastník či provozovatel motorového vozidla musí vyžádat povolení, jehož vydání může trvat několik dnů, týdnů i měsíců.

22. V rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dojde k omezení dopravního spojení ve vztahu k dotčené pozemní komunikaci, přičemž její uzavření je průvodním jevem každé obdobné realizované stavby; tím nebude postižen jen žalobce, ale i ostatní její uživatelé. Žalobce tedy podle žalovaného bude stavbou dotčen, ovšem nejedná se o přímé dotčení, neboť k dráze žalobce vedou i jiné pozemní komunikace a žalobce může získat povolení k jejich případnému užívání po dobu provádění stavby.
23. Krajský soud ověřil ze správního spisu a z jím provedených důkazů v rámci nařízeného jednání, že k areálu žalobce vede několik veřejně přístupných účelových komunikací. Pozemní komunikace, na níž má být budována předmětná stavba, je jedinou, na které není stanoveno žádné omezení veřejného přístupu umístěním omezující dopravní značky. Vjezd na pozemní komunikace mající podle správního orgánu představovat alternativy pro přístup žalobce na jeho pozemek, je podmíněn vydáním povolení vlastníků jednotlivých komunikací (obcí), ovšem vyjma možného příjezdu k areálu žalobce po silnici na pozemku p. č. 2110 v k. ú. Vážany nad Litavou, kde je umístěno dopravní značení omezující vjezd vozidel s okamžitou hmotností nad 9 tun. Případný vjezd takovýchto vozidel je vázán na nutnost udělení souhlasu obce Vážany nad Litavou. Vjezd vozidel do okamžité hmotnosti 9 t je však bez omezení. Podstatnou pro posouzení věci žalovaný spatřoval skutečnost, že k dráze žalobce vedou i jiné pozemní komunikace. Žalovaný měl s ohledem na jím nekorigovaný závěr prvostupňového správního orgánu o možnosti „jižního přístupu obce Vážany nad Litavou“ na mysli i příjezd po silnici na parcele č. 2110, kde je jak je shora již uvedeno, umístěno dopravní omezení spočívající pouze v zákazu vjezdu vozidel s okamžitou hmotností nad 9 tun, vyjma případu, kdy bylo vydáno povolení obce Vážany nad Litavou. Žalobci je třeba dát za pravdu, že vjezd motorovými vozidly do předmětného areálu po ostatních příjezdových komunikacích je podmíněn vydáním souhlasu příslušnou obcí; závěr žalovaného o možnosti získat takové povolení je pouhou spekulací. Úvaha žalovaného, že k dráze žalobce vede i jiná pozemní komunikace, je však udržitelný, neboť žalobce v rámci správního řízení i v rámci řízení

před soudem konkrétně nijak nedokladoval, že pro svoji činnost (legální užívání jeho pozemků) je třeba využívat vozidla s okamžitou hmotností nad 9 t. Ačkoliv např. žalobce prokazoval v rámci řízení před soudem hmotnost některé zemědělské techniky, netvrdil, jakou konkrétní techniku pro zákonem povolenou činnost na jeho pozemcích je nutno používat a ani nedokladoval, že by předmětná trať byla využívána k pořádání motokrosových podniků. Krajský soud si je vědom svého rozsudku ze dne 20. 9. 2012, č. j. 64 A 3/2012 – 172, jímž zrušil opatření obecné povahy Obecního úřadu Vážany nad Litavou č. 2/2012 ze dne 31. 1. 2012 – omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci, umístěnou na pozemku p. č. 2093 v k. ú. Vážany nad Litavou, stanovením místní úpravy provozu spočívající v umístění dopravní značky B13-Zákaz vjezdu vozidel, jejichž okamžitá hmotnost přesahuje 9 t s dodatkovou tabulkou E13 textem „Na povolení obce Vážany nad Litavou“, nicméně od vydání uvedeného rozsudku do doby rozhodnutí správních orgánů v nyní projednávané věci uplynula již značná doba a žalobce nijak konkrétně nedoložil, z jakého důvodu je i nyní třeba budovat jeho areál a zda a v jakém rozsahu vůbec je areál používán pro pořádání motokrosových podniků. Za uvedené situace závěr správních orgánů o nemožnosti přímého dotčení práv žalobce prováděním předmětné stavby ob stojí.

24. S ohledem na výše uvedené pak krajský soud ohledně tvrzeného nerovného přístupu ze strany správního orgánu I. stupně stručně uvádí následující. Žalobci lze přisvědčit v tom, že není možné, aby správní orgány vykládaly ustanovení upravující účastenství libovolně; u jednotlivých osob rozdílně. V posuzovaném případě však žalobce nenamítá, že do řízení byla přibrána jako účastník osoba, která by tvrdila dotčení svého vlastnického práva ze stejného nebo obdobného důvodu jako žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

25. Soud tak na základě výše uvedených skutečností a úvah žalobu jako nedůvodnou zamítl postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něho žalobce, který neměl ve věci plný úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. 1. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu